

Rosyjskie Archiwum Państwowe

Zespół archiwalny 1343, opis 34, teczka 466

Departament heraldyczny

Dotyczy sprawy rotmistrza Szczotkowskiego o wniesieniu jego rodowego herbu do Księgi Heraldycznej

Zaczęto 13 grudnia 1797

Decyzja 28 maja 1813

Arkusz sprawy nr 1, otrzymano 3 grudnia 1797 roku

Jego Wysokość Imperator Paweł Pietrowicz, Władca Wszechrosyjski

Z prośbą zwraca się szlachcic służby polskiej z powiatu dynaburskiego, guberni białoruskiej, Stefan (syn Jana) Szczotkowski.

Zgodnie z opublikowanymi wiadomościami Senatu z działu heraldycznego z dnia 19 marca 1797 roku, proszę z łaski swojej o pozwolenie wpisania do Księgi Heraldycznej Szlachty potwierdzonego herbu mojego nazwiska.

Arkusz sprawy nr 2

Rysunek herbu Łódzia z opisem w języku obcym.

Arkusz sprawy nr 3

Dnia 28 maja 1813 roku w Księdze Heraldycznej pod nr 7 zrobiony wpis:

Zdecydowano wpis oznaczonego nazwiska herbu do Księgi powstrzymać aż do chwili przedstawienia mocnych dowodów na to.

Rosyjskie Archiwum Państwowe

Zespół archiwalny 1343, opis 34, teczka 462

Skierowano do Inspektoratu Departamentu, dotyczy szlachectwa Szczotkowskiego, guberni witebskiej.

Zakończone 18 grudnia 1833 roku

Arkusz sprawy nr 3-6

Odpis z protokołu spraw dowodowych Witebskiego Zebrania Szlachty z dnia 26 kwietnia 1823 roku.

Rozpatruje się sprawę dowodową rodowego nazwiska Szczotkowskich, od szlachcica powiatu rzeżyckiego i byłego kancelisty ziemskiego Stefana, syna Jana-Teodora. Sprawa przedstawiona osobiście oraz przez pełnomocnictwo od Jana, łowczego brasławskiego, a także Józefa, byłego adiutanta Wielkiej Milicji powiatu rzeżyckiego, oraz Tadeusza, podporucznika wojsk rosyjskich, Stefanowych synów Szczotkowskich. Wyjaśnia, że w trakcie sprawy dowodowej w 1803 roku w Witebskim Szlacheckim Zebraniu, swoich kuzynów mieszkających w Królestwie Polskim za Dźwiną nie znał, a od chwili śmierci ich ojca Stefana podstolego brasławskiego oraz rodzonego wuja Michała, porucznika Wielkiego Księstwa Litewskiego, kuzyni jako małe dzieci pozostali na rodowym spisie, więc w sprawie rodowej wnioskodawca ich nie zaznaczył. Swoją sprawę wniósł na podstawie posiadanych wtedy dokumentów i

jako szlachcic guberni Witebskiej posiadał zatwierdzające dokumenty odnośnie do swojego pokolenia. Jednak po śmierci ojca i wuja, starszy brat wyżej wymienionych Jan, syn Stefana, łowczy brasławski trzymał przy sobie młodszych braci, aż dorośli. Będąc żonaty z córką pułkownika Endelgarda i mieszkając oddzielnym domem, wszystkie dokumenty o pochodzeniu szlacheckim stracił z powodu pożaru. Po śmierci żony stolnika Stefana, jednocześnie matki Jana, Józefa i Tadeusza, odnaleziony został list otwarty z wypisem z miasta brasławskiego w onej sprawie, który był w posiadaniu ich wuja Michała, porucznika Wielkiego Księstwa Litewskiego, który przedstawił go w roku 1776. Z listu tego wynikało wyraźnie, że przodkowie ich posiadali swoje posiadłości z dawnych lat, że dziadek wnioskodawcy Antoni, oraz dziadek Jana, Józefa i Tadeusza o imieniu Jan (cześnik ziemi nurskiej) byli pomiędzy sobą rodzonymi braćmi, pochodzącymi od Kazimierza, podstolego ziemi dobrzyńskiej, od nich zaś poszły te dwie rodowe linie obecnie wnioskujące.

W trakcie rozpatrywania sprawy 1766 roku dnia 16 stycznia w sądzie miejskim powiatu brasławskiego został przedłożony przywilej na stanowisko mostowniczego w powiecie, w którym było widoczne, że ród Szczotkowskich jest bardzo stary, od starego rodu Czetkowskich, którzy w ziemi dobrzyńskiej mieli posiadłości i zajmowali honorowe stanowiska.

Także zostały przedstawione dokumenty: 1667 roku z dnia 1 maja testament duchowny Jerzego Szczotkowskiego, chorążego ziemi dobrzyńskiej, który władając posiadłością pozostałą po jego ojcu Stanisławie, odpisał ją na synów Kazimierza i Wojciecha. 1687 roku dnia 20 czerwca istnieje zapis w księgach ziemskich o podziale ziemi pomiędzy Kazimierzem a Wojciechem. Dnia 15 stycznia 1692 roku odpis z ksiąg ziemskich dobrzyńskich, że Kazimierz odstąpił swoją część bratu Wojciechowi za 350 czerwońców. Takim sposobem, Kazimierz Szczotkowski odsprzedał swoją część i przeprowadził się do województwa połockiego, gdzie zamieszkiwał, będąc podstolim ziemi dobrzyńskiej. Z powodu niezapłacenia odsetek prowadził z bratem proces sądowy z 1697 do 1710 roku. Z roku 1710 pochodzi ugoda, zapis o otrzymaniu odsetek od Wojciecha. Duchowy testament Kazimierza Szczotkowskiego, podstolego, z roku 1716 dnia 20 lutego głosi, że zostawił on swój majątek dla synów Antoniego i Jana, a także dla córek Rozalii i Tekli z wytłumaczeniem, że został zrujnowany przez proces z bratem Wojciechem i różne rewolucje domowe.

Świadcstwo z 1820 roku dnia 20 kwietnia od księdza kościoła zamoskiego [??? w oryg. *духовника церкви Замоской*] i 3 szlachciców, które zostało wydane Janowi, synowi Stefana Szczotkowskiego stolnika brasławskiego o tym, że w posiadłości Kukoszki, dzierżawionej od hrabiów Manużych w trakcie pożaru w 1810 roku utracił cały swój dobytek oraz dokumenty potwierdzające szlachectwo. Stefan syn Jana ożenił się z Teklą, z domu Przepiórską, i miał troje dzieci: Jana ochrzczonego 1776 roku, Józefa w 1781 i Tadeusza w 1791 roku, o czym świadczą metryki parafii weselskiej, które zostały wpisane do ksiąg ziemskich powiatu rzeżyckiego.

Osiągnąwszy dojrzałość, Jan, łowczy brasławski, ożenił się z córką pułkownika Engelgarda Marią, córką Jegora, zamieszkiwał w powiecie dysnieńskim, guberni mińskiej oraz miał syna Franciszka (metryka chrztu 1798 roku od administratora parafii jodskiej). Metryka owa została wpisana do ksiąg powiatu rzeżyckiego.

Józef, syn Stefana oraz kuzyn Stefana, służąc w byłej milicji powiatu rzeżyckiego od 1807 roku, w roku 1818 ożenił się z Karoliną de Alten Bogusz.

Tadeusz, syn Stefana, kontynuował służbę w pułku kaporskim i walczył z Francuzami pod Borodinem w 1812 roku, za odwagę został uhonorowany złotą szpadą. W roku 1816 zostawił służbę wojskową i ożenił się z Teresą Świdorską, ma syna o trzech imionach Michał-Jan-Stefan (ślub odbył się w 1817 roku, syn urodził się w 1818 roku wg metryki parafii iłuksztańskiej).

Wnioskodawca Stefan, syn Teodora, ożeniony z Brygidą Rajońciówną, córką szlachcica litewskiego guberni inflanckiej, strażnika. Posiada 5 synów: Wincentego, Alfonsa, Eugeniusza, Karola i Władysława. Wnioskodawca udowodnił, że jest właścicielem posiadłości kupionej Radopol, w której wg ostatniego spisu znajduje się 169 dusz chłopów-mężczyzn, również kobiecych dusz 195 sztuk. Wśród szlachty powiatu rzeżyckiego został wybrany kancelistą.

Zdecydowano: wnieść proszących razem z potomkami do Księgi szlacheckich rodów do 6 części jako szlachtę starą.